

[Chr. Nielsen.]

eller eventuelt ikke ramme, men jeg forstår, at det ærede medlem alligevel ikke brød sig om at sige konkret, at det i første række er kommunisterne, man sigter på. Men så begriber jeg ærlig talt ikke, at det ærede medlem til det sidste nummer af — såvidt jeg ved — „Dansk Familieblad“ har formuleret en motivering for lovforslaget, som i virkeligheden indeholder det, der er den reelle hensigt. Vedkommende, der har skrevet artiklen, fortæller, at da han kom ind til det ærede medlem hr. Steincke, indledte det ærede medlem med at sige, at nu blev han forstyrret midt i arbejdet med gennemgangen af femtekolonnen, og på spørgsmålet om, hvorvidt det virkelig var nødvendigt med en sådan lov i Danmark, svarer det ærede medlem — her citerer jeg med formandens tilladelse —:

„Ja, hvis vi ikke alle skal ende under kommunistisk styre.“

Det er dog klart og tydeligt, at denne lov skal ramme kommunisterne; det er det eneste, man har for øje, fordi man har stirret sig blind på kommunismen, og da det fremgår af denne bemærkning, at man med alle midler forsøger at holde sig udenfor kommunistisk indflydelse, nuvel, så er hensigten reelt afdækket.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen besværede sig over, at jeg nøjedes med at henvise til den debat, der i 1947 havde været ført i det andet høje ting vedrørende spørgsmålet om registrering og telefonaftytning. Jeg synes, det er berettiget i et tilfælde som dette at nøjes med denne henvisning, og nogle lange citater skal jeg i hvert fald ikke komme med. Jeg vil tillade mig med formandens tilladelse at oplæse den bestemmelse i retsplejeloven, der kommer i betragtning. Det er bestemmelsen i retsplejeloven § 750:

„Breve og andre forsendelser, som er rettet til eller antages at være bestemt for eller hidrøre fra sigtede, kan det ved rettens kendelse pålægges postvæsenet at tilbageholde og udlevere til retten, når sigtelsen angår en forbrydelse, som det efter lovens almindelige regel tilkommer statsadvokaten at forfølge, og omstændighederne gør det sandsynligt, at indholdet bør beslægtelæses. Undtaget fra sådan beslægtelæggelse er breve, som veksles mellem sigtede og hans forsvarer, for så vidt som dette følger af reglerne i § 738.

I påtrængende tilfælde kan politiet pålæg-

ge postvæsenets embedsmænd at tilbageholde sådanne forsendelser, indtil rettens afgørelse fås, dog ikke for et længere tidsrum end tre dage.

Under betingelser svarende til dem, som ovenfor er angivet, kan det pålægges telegrafvæsenets funktionærer henholdsvis at tilbageholde og meddele retten eller foreløbig at tilbageholde telegrammer.“

Det er denne bestemmelse i retsplejeloven, der anvendes analogt i retspraksis, når det drejer sig om telefonaftytning.

Det ærede medlem kom med en bemærkning, som jeg ikke hørte i dens helhed, men det var noget om, at jeg vist senere skulle erfare, at jeg havde talt mod bedre vidende. Jeg kan ikke rigtig se det logiske i, at man senere skal erfare, at man har talt mod bedre vidende, men hvis det forholder sig sådan, at det ærede medlem sigter mig for nu at tale mod bedre vidende, tror jeg, jeg må udbede mig formandens beskyttelse.

Bjerre: Jeg ved ikke, i hvilken forbindelse jeg skulle have sagt vrøvl til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen. Hvis jeg har sagt det, beklager jeg det, men jeg beklager bestemt ikke, at jeg mener det.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen kom med en bemærkning om, at han i en samtale med mig havde påvist, at politiet skulle have gjort en eller anden fejl. Det er meget muligt; jeg har sikkert også henvist det ærede medlem til at fremføre sin klage på rette sted og klage til justitsministeren. Efter alle de mange, nu var jeg lige ved at sige røverhistorier, men så vil jeg måske også blive angrebet for det, men efter alle disse mange forklaringer om det ene og det andet, som er påvist, vil jeg gerne henvise det ærede medlem til at rette konkrete klager og ikke slynge en eller anden bemærkning ud, som om det var bibelfast — undskyld, det er ikke noget for det ærede medlem, men altså som om det stod i revideret udgave af Lenins taler el. lign. og blev regnet for lige så sikkert. Det ærede medlem skulle tage og vænne sig til at undersøge sagen til bunds og derefter indbringe sin klage, hvis han ikke kan få ret. Det andet er ikke en metode, man kan tillade sig at anvende som medlem af dette høje ting.

Wiinblad: Ja, egentlig skulle jeg ikke blande mig i den diskussion, hvor den højeste sagkundskab taler, men det er det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, der provokerer mig frem. Han fortalte mig pludselig,